

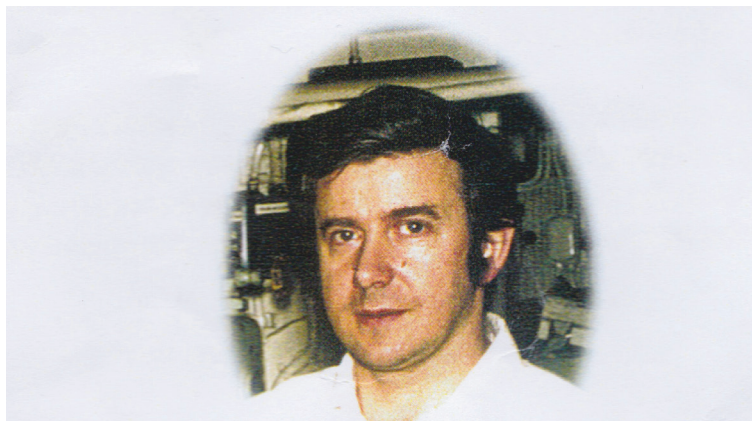
NØVN

Minningarorð um Árna Joensen, Sørvági

Føddur 24. februar 1937 – deyður 31. mai 2019

Árni var sørvingur, føddur og uppvaksin í eini aðrari tíð og umstøðum enn vanligt er í dag. Bygdarsamfelagið var ein eind, børn spældu á stóra sandinum í Sørvági, ella ein var í báti og dyrmdi ella fiskaði seið og skrubbur á bryggjuni. Árni var sum onnur børn uppi í øllum virksemi, sum var. Hann fekk ein tryggan uppvøkstur við góðum upplivingum, ungdomstíðin var eisini góð saman við vinum og kenningum. Alt bar brá av trivnaði og minnini um gomlu tíðina settu sín dám á lívið, sum ein vaks til mans.

Sum ungur fór Árni í smiðjulæru hjá Dánjali Tavsens

í Sørvági. Síðani fór hann sum ungur niður til Danmarkar at útbúgva seg til maskinmeistara. Hann arbeiddi á maskin-

verksmiðjuni, Vølund, í fleiri ár. Hann var soleiðis ein vælútbúgvinn maskinmeistari og hevði nógvar royndir, tá ið

hann kom heimaftur á klettarnar. Tíðin í Danmark var ein lærurík tíð hjá Árna, og fekk hann bæði lívsroyndir og praktiskar royndir í Danmark.

Tá ið Árni var komin heim aftur, fór hann til skips við J. Fonsdal úr Vestmanna, seinni sigldi hann við Brandi Sigmundarsoni úr Havn. Og síðani sigldi hann upp ímóti fjøruti árum við Vesturvón. Hann var við fleiri trolarum, sum itu Vesturvón. Sum altíð var Árni álitismaður og nógv avhildin millum teir menn, sum hann arbeiddi saman við, og verður hesin sermerkti maður nógv saknaður av

bæði familju, vinum og

kenningum.

Árni giftist við Kristínu Johannesen, hon er ættað úr Miðvági. Árni og Kristína fingi fyra børn saman. Sum sagt búðu tey í Sørvági, har hevði Árni slitið sínar barnaskógvar, har var hann føddur og uppvaksin. Árni verður nógv saknaður av familju, vinum og kenningum. Ein merkismaður er farin, men minnini eftir hann eru góð.

Ærað veri minnið um Árna Joensen!

Finnbjørn

Minningarorð um William Andreassen

Føddur 4. okt 1965 deyður 7. juni 2018

Góði elskaði beiggi!

Eitt ár er gingið og ringt er at skriva hesi orð, tí enn er tað ikki ein veruleiki í okkara huga, at tú ikki ert ímillum okkum meira; og at vit ei skulu verða saman aftur her á fold.

Tín látur, tín umfavnan og titt positiva lyndi er enn so tætt uppá og so allikavæl ert tú so langt vekk, og tað følist enn sum ein ringur dreymur, at tú so bráðliga bleiv sjúkur og tikin burtur frá okkum.

Tú fylti so nógv í okkara familju – tú vart ein sólstrála og láturin var altíð at hoyra har tú vart.

Tú vart undir tínari sjúkraleru altíð so positivur og var tann, sum fekk okkum til at siggja ljósið í myrkrinum, og sum vit ofta søgdu við hvønn annan.

Tú vart ein kempari til tað síðsta, og hvør dagur var ein gáva saman við tær.

Sjálvt tá tú lá til tað allar-síðsta kláraði tú at ringja runt til tey, tú fegin vildi siga farvæl við og sum tú ynksti komu forbi.

Tú hevur lært okkum nógv. Sum tú segði – tað gert ikki við og kann ikki verða annarleidis og eg eri ikki bangin at fara herfrá.

Góði Willibeiggi, tú vart altíð so kærleiksfullur – ikki bangin fyri at siga, at tú elskaði ein – og tað var tað fyrsta, tú segði, tá systi kom úr Danmark at verða saman við tær ta síðstu tíðina – vit fingi tosað, grinið og grátið, og tað at kunna verða hjá tær, eru vit bara so takksom fyri.

Vit hava teg við okkum hvønn dag og títt minni við altíð sita djúpt í okkum.

Tíðin í heyst var ein trupul tíð, tá seyðurin og gæsnar komu inn, og tú ikki vart ímillum okkum meir, tú gleddi teg altíð so nógv at fáa alt inn aftur og spentur vart tú altíð at vita, hvat vektin fór at vera, og dámdi tær væl at ringja runt og reypa um vektina, og minni hevði tað ikki verði hesuferð, tí veðurin sum tú vart so spentur uppá vigaði heili 100 pund.

Altíð so umhugsin um djórini, og nú várið hevur verið – tann tíðin sum tú elskaði so nógv, har øll lombini og gásarungarnir eru komnir, og har alt skal koyrast út, er saknurin nakað so stórur.

Nú hava vit ikki møguleika longur at ringja til tín og spyrja, hvat skal gerast, um okkurt ikki er, sum tað skal við onkrum kúratúri, og vóru tað eisini fleiri menn sum ringdu

til tín um ráð og mangan fingi hjálp frá tær.

Tú vart so glaður í fjør, tá tú hevði fingið allan seyðin út, men tá vart tú eisini troyttur, men tú hevði so góðan vilja og við góðari hjálp frá Beintu og Emil fingi tit koyrt alt út.

So ringt at siggja har tú hevur slept, man veit at tú hevur lagt alt í fyri seinastu ferð, og hevur tú havt so gott skil á øllum, so sum kassar við knívum til slakti, kassar við tí sum er til lembingina, tú hevði eisini gjørt ringarnar klárar til gæsnar við nummar í, og segði tú tað við okkum fleiri ferð hvar teir lógu, tú hevði bara skil á øllum.

Vit sakna allar kaffimunarar saman, tú hevði so lætt við bara at koma inn til eitt prát og vart tú ein sentralur persónur í familjuni sum kom í samband við øll. Og var man hjá mammu so komst tú altíð inn ella rópti upp og bað okk-

um gera kaffi til tú komst aftur.

Tú hevði eisini lætt við at ringja dagliga til nógv av okkum í familjuni, so saknurin er stórur nú røddin hjá tær ikki er at hoyra meir.

Altíð so góður við børnini og sóu tey eisini høgt upp til tín, tú dugdi væl at læra frá tær og hava tey lært nógv av tær og sakna tey teg ómetaliga nógv, men gott at vit kunnu taka alt tað tú hevur lært okkum við okkum víðari í lívinum.

Onkur av børnunum søgdu, at nú er tað ikki líka stuttligt at vera í seyðhúsinum, tá gubbi ikki er, so tey sakna teg nógv, men tað er týðningarmikið, at vit liva víðari við minninum og gleðast um alt tað, tú hevur lært okkum – tú livur víðari í okkum.

Góða elskaða mamma – vit hugsa nógv um teg og eru takksom fyri tað góðu familju, vit eru, og takk til tín og babba

fyrir at hava givið okkum ta gávu, at vit altíð passaðu upp á hvønn annan.

Tú og willibeiggi høvdu nakað heilt serligt saman, og var hann nakað so góður við teg og hugsaði altíð um teg og var tær ein stór hjálp. Vit eru stolt av tær og alt tað tú megnar – tú bað eina so flotta bøn yvir willabeiggja tann síðsta dagin, hann fekk loyvi at koma norð til Tjørnuvikar – hann hugdi so kærleiksfullur upp á teg – tykkara bond vóru heilt serlig, og mamma tú ert fantastisk.

Góða Beinta. Takk fyri alt tú vart fyri willabeiggja – saman við tær hevði hann tað gott og at uppliva tykkum saman ígjøgnum sjúkraleguna – kærleikin og tað at passa upp á hvønn annan var so týðuligt og takk fyri alt, tú og tini deiligu børn vóru fyri hann – tit komu inn í okkara familju, og tit vilja altíð vera okkara familja.

Elskaði Petur. Tú og babba fingi góð prát ta síðstu tíðina, og tað síðsta hann segði "tú ert ein kempari, og tú skalt nokk klára teg væl".

Vit eru so stolt av tær og alt tað, tú hevur gjøgnumført upp á stutta tíð – Vit eru her altíð fyri teg, og babba livur víðari í tær.

Elskaði willibeiggi

Hvíl í friði

Tíni minnir vilja altíð fylgja okkum, hvar enn vit eru, og takk fyri alt, tú hevur verið fyri okkum øll.

Elmar, Dagbjart, Jónli, Hallgunn, systi og Reidunn